

НЕВЕНА ГРОЗДЕВА

СЕГАШНО НЕЗАВЪРШЕНО

I. Озарение

Здравейте. Казвам се Зара. На 32 години. С кестенява коса, кафяви очи, висока 168 см, 55 кг. Не съм осъждана, живея в собствена гарсонiera в краен квартал на София. Магистър по философия, блогър по призвание.

Обичам да пътувам. Да чета. Да пия капучино в тихи заведения , да наблюдавам света около себе си и да го описвам. В интерес на истината хората харесват моите интерпретации на случващото се около нас. Казват ми, че умея да „човъркам“ в съзнанието им. Не знам дали това е по-скоро положително, но явно всички имаме потребност някой да казва това, което мислим. Получаваме утехата, че не сме единствените нещастници на света. Кое то само по-себе си е тъжен факт. Но факт.

Като повечето сложни натури, аз също обичам простоватия начин на живот. Излязла съм от илюзорността на понятия като „Животът е купон“, „живей на макс“ и други подобни клишета, присъщи за хората, които не понасят живота си. Аз всъщност предпо-

читам рутината си, пред това да не знам как ще мине деня ми. Ако ми изскочи непредвидена задача- мога да изляза от равновесие за част от секундата. Защото обичам всичко, което ми предстои в деня да е предварително записано в розовия ми бележник с пухчета. Това е един вид контрол над живота ми. Или поне така си мислих аз.

Всъщност дните ми в по-голямата си част текат еднообразно. Но това ми носи сигурността, че „съм хванала живота си здраво в ръце“. Обичам да планирам всяка моя стъпка , всяка среща, всяка задача. Знаем в коя чаша ще изпия сутрешното си кафе, с точно половин чаша лъжичка мед, какво ще облека всеки ден в седмицата, както и точно колко цигари ще изпуша. Броят им е 17. Нито повече, нито по-малко на ден. Броя калориите си. Пия по 2 литра вода. Работя много, мисля много и не се разпилявам в маловажни неща. Апартаментата ми винаги е спретнат. Пускам пералня във вторник и събота. Поливам единственото си цве-

те всяка неделя. Проверявам електронната си поща по 4 пъти на ден. Ставам в 8. Всяка сутрин, независимо дали е делничен или почивен ден. Изпивам кафето си с 2 цигари. След това работя по блога си или по някоя от електронните платформи, за които пиша. Това ми отнема между 6 и 8 часа всеки ден. Не обичам да се разконцентрирам, докато пиша. Всъщност случвало се е да губя представа за времето, правейки го. Но никога обратното. Може би за това нямам много приятели. Нито мъж в живота си. Отдавам го на прекалената ми педантичност. И на самодостатъчността ми. Аз наричам всичко това сигурност. Другите го наричат самота. Не знам кой е прав?

.....

„Здравейте, казвам се Зара. На 35 години съм, нямам представа колко тежа и как изглеждам. Тук няма огледала, защото смятат, че можем да се нараним с тях. Всъщност никой не си дава сметка, че за да сме тук вече сме достатъчно наранени - тя направи кратка пауза и поемайки си дъх продължи-

Сега сме просто пациенти в психиатрична клиника, хора с минало, което се е размило във времето, защото „професорът“ вече не е „професорът“, а просто „случай 647“ или „шизофреникът от стая 25“. Момичето от съседната на мен стая е „майката убила детето си докато спи, защото не спирало да плаче“, а възрастната жена отсреща- ‘говорещата с вълци“, защото тя често си говори с невидим нейн приятел вълк, който нерядко надуваше нейните врагове. За докторите тя е просто поредния пациент със слухови и зрителни халюцинации или накратко- параноидна шизофрения. Това сме ние- хора, ненужни и опасни за обществото, без минало, без близки, без живот и без бъдеще. Хора в сянка, „на държавна хранилка“, по-низши дори от затворниците, защото за тях все пак има шанс някой ден да излязат от затвора и да дадат своя принос към държавната хазна. А ние винаги ще бъдем просто луди.

За първи път говоря пред Вас, защото ми трябваше време да осъзная как се озовах тук. С мълчанието си само зат-

върждавах лудостта си, а диагнозите ми бяха променяни през месец. Терапиите ми също. За това приех мълчанието като единствена панацея за душата си. Нямах какво да кажа. Не знаех какво да кажа. Аз вече бях заклеймена като душевно болна, а всъщност колегите Ви нямаха ни най-малка представа колко близко бяха до истината. Душата ми наистина боледува. И това няма нищо общо с лудостта, повярвайте ми. Но след като постоиш известно време в лудницата и си даваш сметка, че колкото полуд е един луд, толкова повече твърди, че не е такъв. За това предпочитях да мълча. Независимо, че осъзнавах, че по този начин не си помагам особено. Тогава се появихте Вие. И търпението и искреността, която струеше от Вас ми напомни по-скоро за майчина грижа, отколкото за отношението лекар-пациент. Вече съм готова да говоря. Да споделя лудостта си с Вас, онази лудост, която ме накара да изживея единственото време в живота си, в което бях най-жива, най-себе си, най-щастлива... И никога не бих я заменила, дори с ясното съзнание, че

трябва да прекарам живота си затворена в клишето „луд“. Да, луда съм. Защото се докоснах до светове, които малко щастливци са имали късмета да срещнат....”

....

Животът си е същия. Всичко си е същото. Есенен мрачен и дъждовен ден....

....

Здравейте. Казвам се Зара. На 36 години. Това ми остана. Името и възрастта. Всичко, което се идентифицираше с мен остана някъде в миналото. Сега няма значение нито какво харесвам, нито какво мисля, нито каква съм била преди.

Хората мислят, че вечността е безкрай. Че там ще намерят уют и спокойствие. Ще се настанят комфортно в нея и винаги ще бъдат у дома си. Не! Вечността е низ от мигове, които преминават през теб като мълния. Носят ти светлина и топлина, която никога не можеш да понесеш. Поне не в този свят. Тя е като слънцето-колкото повече се доближаваш, толкова

повече те изгаря. Дава ти живот, но само от безопасна дистанция.

Вечността е полъх. Полъх от едно безспирно и голямо течение на въздушните маси. Тя е мигът, в който вятърът гали лицето ти и разрошва коса ти. Тя е това, което прави бурята с корабите в открито море. И това, което дава сили на платната да движат лодките. Тя е всичкото и нищото. Доброто и злото. Черното и бялото. За нея можем да кажем, че винаги е. И че никога не е. И двете са верни.

Аз не преписах моята вечност от чужда тетрадка. Не изпях песента на друга птичка. Изживях своята вечност . Сега вече просто чакам да умра. Без значение как се казвам. На колко години съм и какъв цвят са очите ми.

II. Молитва в неделя

- Всеки има своето „преди“ и „след“ в живота си, моето момиче. Собствено летоброене, като преди и след Христа, само, че негово си...лично. Нещо, което го е белязало толкова силно, че живота му се унищожаваше, точно както Господ Бог е унищожил Содом и Гомор. Всички имаме своя ад и своя рай в сърцата си, чедо. И не трябва да ги търсим другаде.

...

- Всеки има своето „преди“ и „след“, моето момиче. Моят живот се дели на преди и след войната. С нейния край, беше поставен и нашият край. България като губеща страна понесе своите огромни загуби. Не само човешките жертви, не само унижителните договори, окупацията, смъртта на царя, бомбардировките над София. Не само страха в хората, националната катастрофа, гладните години, руското окупаторско правителство.... Всичко беше различно. Светът беше раз-

личен. Баща ми почина, след като направи-
ха първата бомбардировка над София. Не
понесе унижението, не понесе разрухата.
Дядо ти загуби работата си в дипломатиче-
ската мисия , тъй като беше страна от Съ-
юзниците. Но истинския ад за нас започна
след Деветосептемврийския преврат. Ско-
ро след него последва огромно насилие,
нещо, което не пожелавам на никого... Дядо
ти беше осъден от Народния съд . Чрез него
комунистическата власт разчистваше всич-
ки държавници, общественици и политици,
както и хора, близки до тях. Бяха десетки хи-
ляди хора. Още толкова изчезнаха и никой
не знаеше какво се е случило с тях. Тъй като
ние бяхме богати, един ден у дома прис-
тигнаха милиционери. Вече бях останала
сама и просто ги очаквах. Бяхме обявени
за врагове на народа, а имуществото ни- за
държавно. Така разграбиха цялата частна
собственост на имотните тогава българи,
с оправданието, че всичко принадлежи на
държавата. Една нощ, те просто нахлуха в
нас. Бях по нощница. Не ми дадоха възмож-
ност дори да си облека връхна дреха. прос-

то ме натовариха в колата. Не искам да ти разказвам подробности от това, което ми се случи , докато пътувахме. Беше страшно- тя стисна устни, сякаш в момента изживяваше случващото се. На сутринта пристигнахме в Лагера. Сигурна съм,че ако съществува ад, то той би изглеждал точно по този начин. Бях преживяла 3 войни, но толкова кръв, писъци и страх не бях виждала никога. Мислих си,че там ще умра, макар,че това беше единственото спасение. Даже съм се молила за това. Веднъж, когато надзирателката ме удряше с пръчката и малко преди да припадна я помолих да ме убие, тя само изсъска- „животът ти не струва нищо. Но искам да се забавлявам с теб“. Никога няма да забравя тази дребна и злобна жена. Толкова силна се чувстваше. Толкова могъща. И беше. Наистина беше.- баба Неделя направи кратка пауза и изпи последната си глътка чай.

....

- Събудих се в болнична стая. Знаех, че в лагерите няма нито лекари, нито спе-

циализирани стаи за лечение. Там болните и ранените ги изкарваха в чували или ги даваха на прасетата. Но никой не ни лекуваше. Не знаех дали да съм благодарна или изплашена. При всички случаи това не беше никакъв специален жест на внимание. Всичко ме болеше, инстинктивно докоснах корема си и знаех- вече няма бебе. Не че го обичах, не че щях и да го заобичам.... но може би някакъв инстинкт в мен се беше пробудил, инстинкт който ме караше да го пазя. Тогава се разплаках. Плаках горчиво за нероденото си бебе. Прежалих го, макар и да не го обичах. Плаках както майка плаче за детето си. И това никога не се повтори. Тогава погребях спомена за него. ...

....

- Слънцето беше започнало да изгрява, когато се изправих и заставах до прозореца. Отворих го и вдишах сутрешния свеж въздух. Хванах се с две ръце за решетките, които ме разделяха с истинската свобода и се загледах в красивия изгрев. Много изгреви съм виждала в живота си, но този никога няма да го забравя. Беше величествен,

озарен от златна светлина. Държах се за решетките и го наблюдавах. И тогава си дадох сметка, че изгревите нямат никакво значение, ако нямаш свободата да им се наслаждаваш. Не исках да умирам, Билянче. Да ме прости Господ, но ми се живееше. Исках да дишам от сутрешния въздух, без да гледам през решетки. Исках да мога да се къпя, да ям и да си лягам, когато искам. Представяш ли си колко дребни неща исках да опитам отново. Исках да прочета някоя книга, исках да изпия един чай, исках да усетя вятъра по кожата си, да помириша цветете.Когато правиш големите избори в живота си чедо, винаги най-малките неща накланят везната. Мен ме спаси един изгрев.

....

„С годините разбрах, че понятията „добро“ и „зло“ имат значението, което ние им придадем. Разбрах също, че в душите ни винаги има място за още малко любов. А тя е истинското спасение, чедо. Да се вкопчиш в живота, да го обичаш, да не го пускаш, пък ако ще дявола да те дърпа

за краката на долу. Има ли я онази искра любов- той е безсилен. Ако ли пък душата ти е очернена от безсмислието на суетата, на доминацията над останалите на всяка цена- то вече си с двата крака в ада. Душата ти вече е изгнила и няма значение жив ли си. Запомни, Билянче- никой не е по-голям от човешката душа. Никой. „

....

III. Мъдрост

Анелия не спираше да мисли за последния си разговор с Виктория. Имаше много въпроси, беше объркана и не знаеше какво ще се случи от тук нататък с нея. Отлагаше този разговор, защото да си мъдър в тази ситуация- тя го разбираше като да останеш жив. Нищо повече.

- Искам да знам всичко- каза тя

- Никой не знае всичко- усмихна се Виктория и изпусна цигарения дим от устата си на голям бял облак

....

- Амбициите на баща ми бяха на всяка цена. Властта му беше почти неограничена. Не заради друго, беше влязъл под кожата на хората с неограничена власт и влиянието му върху тях беше огромно. А то е почти същото. Само, че пред обществото беше възпитан и уважаван социалист, вярващ в равенството между хората. Глупости! Беше алчно копеле, което

щеше да продаде и майка си, за да бъде на върха. И го направи. Жертва мен, за да постигне целите си. Караше ме да излизам на вечери с други високопоставени личности, за да им правя компания. Беше уж безобидно. Излизах с всякакви важни клечки, познавах почти целия тогавашен политически елит. Но баща ми искаше още. Стигна се до там, че започна да ме принуждава да спя с тях. Първо „само един път“, после с всеки следващ. От елитна компаньонка се превърнах в елитна проститутка. Като в центъра на цялата схема стоеше собствения ми баща. - тя се усмихна с празна усмивка.

....

Бременността на Анелия беше лека. Месеците минаваха неусетно, а коремчето ѝ растеше все повече. В деня на раждането, Костадин не беше в София и тя отиде до болницата сама - с бодигарда си. След малко до нея беше и Виктория.

Роди здраво и красиво момиченце. Имаше трапчинките на Костадин.

- Как ще я кръстиш, миличка - попита

Виктория, която беше гушнала бебето и се възхищаваше на приказното тайнство на новия живот. Тя беше неотлъчно до Анелия, беше ѝ наела вип стая и ѝ бяха осигурени всички удобства.

- През много неща минах, Вики. От твърде млада влязох в живота с двата крака. Познах всички емоции, видях и красивата и грозната част на действителността. Благодарна съм, за всичко което ми се е случило, колкото и ужасно да е било. Благодарна съм, че срещнах Костадин-познах любовта във всичките ѝ измерения с него. Калих характера си, научих се на самообладание, търпение, разбиране. Но това, което ме запази, това, което ме съхрани и изгради.... -тя направи пауза- Никога няма да забравя разговорите си с теб. Ти ме изведе от мрака, показвайки ми пътеката със светулките. Мънички светлинки, по чиято следа тръгнах, докато ме изведат до бистротата и светлината на собствената ми душа. „Мисли мъдро“, казваше ми всеки път. Мъдрост! Това искам за дъщеря си. Мъдрост. - тя

се усмихна и с усмивка, изпълнена с цялата майчинска любов, погледна към Виктория, която държеше бебето- Запознай се с нашата малка София.

....

Беше започнала откровена война в групировките. Зверствата вече застигаха и високите нива. Разчистваха се босовете и наследниците им. Красивия живот бързо губеше блясъка си. За секунди. Миларди се разпределяха , бизнеси се разграбваха, канали се пренасочваха. Дойде време, в което много от „мутрите“ на старото време излизаха от играта, за да се появят „олигарсите“ на новото време, които легализираха бизнесите си и перяха пари чрез тях. За целта много от „старите“ имена трябваше да бъдат заличени. Бръснача намери смъртта си в хотел на Боровец, докато върху него лежеше проститутка. с един куршум бяха убити и двамата. Следващите бяха за назидание. Бореца- другата основна фигура в бизнеса на Шефа, беше намерен с отрязани уши, нос и език в собствената си вана.

Много от момчетата бяха застреляни от професионални убийци докато излизаха от фитнеса, магазина или ресторанта. Шефа и Виктория напуснаха България не-легално и се установиха в ЮАР.

....

Всичко се случва на всеки. Просто времето е различно.

Всички преминаваме през своите препятствия. През своя апокалипсис. И всички се възраждаме. Душите ни - тези невидими малки искрици, те ни идентифицират с цялото ни всемогъщо АЗ. За тях няма време и пространство. За тях всичко е любов.

Просто трябва да си спомним!